

Zlaté Hory – Rejvíz 20. 10. 2013

Myslel jsem si, že už do naší oddílové kroniky nikdy nepřidám ani čárku. Pletl jsem se, díkybohu. Akce, o které budu psát, sice nebyla ryze oddílová, ale pár řádků si určitě zaslouží. Byla to neděle na konci října, uprostřed vrcholícího podzimu s barevným listím, větrem, který duje po jesenických stráních, a vším ostatním, co k podzimu patří.

Zaparkoval jsem v Mohelnici před nádražím a naskočil do vlaku. Sešlo se nás pět: kromě mě ještě Brácha, Medvěd, Snake a Vrtulka. V této sestavě jsme strávili ve vlcích další dvě hodiny, zvolna se sunuli horami k severu a po dvou přestupech se dokodrcali až do Zlatých Hor, malého městečka na severním okraji Jeseníků, ležícího spíš v Polsku než v Česku. Kdysi se tu prý těžilo zlato a dodnes se tu prý koná mistrovství v rýžování zlata, dnes za svou existenci Zlaté hory vděčí spíš evropským rozvojovým fondům.

Po červené značce míříme přes centrum ke kopci na obzoru, jmenuje se Biskupská kupa a na jeho vrcholku stojí stará kamenná rozhledna. Pěšina je místy zavátá listím až po kolena, brodíme se jí vzhůru a tu a tam se chytíme do pasti na mamuta – nenápadně prohlubně plné navátého listí.

Z vrcholu hory je pěkný výhled, ostatně si ho můžete sami prohlédnout: na <http://kamery.rozhlednabiskupskakupa.cz/> si rozkliknete tu kameru na stránce úplně dole („Glucholazy“) a podívejte se na snímek z 20. 10. 2013 11:41. Jsou to Medvědova záda..? A čím je to rameno vpravo? Je to vůbec někdo z nás?

Biskupskou kupou naše plány nekončí, chceme dojít až do Jeseníku a čas kvapí. Scházíme po jižním výběžku hory a po žluté značce míříme k jihu. Cesta nás vede víceméně po vrstevnici, kilometry plynou pěkně jeden za druhým. Mezitím vyjde slunce a začne se příjemně oteplovat. Nad Heřmanovicemi se otevírá výhled na horské stráně a pastviny, obloha je najednou modrá a slunce svítí. Mimo jiné řešíme psychologii krav: plánují krávy své chování? Uvědomuje si kráva, že chůze do kopce je namáhavá, pokud zrovna do kopce nejde?

Podél okraje lesa pokračujeme dál až k pramenům Opavice; Medvěd s Vrtulkou tu úspěšně odloví kešku. Začíná být jasné, že do Jeseníku dnes nedojdeme, přece jenom jsme si se zacházkou na Biskupskou kupu ukousli moc velké sousto. Budeme rádi, když stihneme autobus z Rejvízu a nějak se večer dostaneme zpět do civilizace.

Zastavíme na rozcestí pod Lurdkou jeskyní a vyšplháme těch pár metrů k malému kamennému oltáři, který je ukrytý nahoře ve skalách. Poutní místo vzniklo v roce 1908 na upomínku lurdkého zázraku, následně bylo zapomenuto a místní ho znovu objevili až v roce 2003. Docela bych chtěl být v kůži toho člověka, který se před deseti lety vydal nazdařbůh do skal, aby tam náhodou našel nenápadný výklenek s vytesanou sochou panenky Marie, celou porostlou mechem. Možná byl všude kolem sníh, možná byla noc a on si svítil lucernou..., ale to bych asi chtěl příliš.

Kolem Rejvízu přibude výletníků, v rychlosti proběhneme po lávkách až k mechovému jezírku. Přemýšlíme, proč nemáme krmit kachny (jak nás nabádá cedule) když se zmínění opeřenci široko daleko nevyskytují. Není čas, za chvíli jede autobus. Bráchu necháváme rozjímat u jezírka a vracíme se k hlavní silnici. Brácha nás strojovým tempem doběhne zhruba v půli cesty.

Než přijede autobus, dojídáme zbytky zásob. V nohách máme slušných pětadvacet kilometrů. Zpáteční cesta je dlouhá i pro ty, kteří nejedou jako já až do Prahy. V Jeseníku se totiž dozvídáme, že místo vlaku pojede do Ostružné náhradní autobus. Kopec na Ramzovou je zavátý listím a lokomotiva to nezvládá. Autobus je nicméně malý, lidé v něm podráždění a přední polovina vozidla smrdí, jako kdyby se tam někdo pomočil, protože se tam někdo skutečně pomočil.

Inu, nádherný den v horách nám musel osud nějak kompenzovat, ale nevdává, i tak to stálo za to...